

[Øllgaard.]

af den grund, at så står § 3 mere enkelt og klart med hensyn til at fastslå den ret, som landbruget har på dette område. I § 49 er det så fastslået, hvordan stillingen i det hele taget er for disse dambrug, disse ferskvandsfiskerier. De bliver nu registreret, og der er så kommet den nydannelse i vandløbsloven, at de, der vil dræne og afvande bagved et dambrug, har pligt til indenfor 6 km at meddele, når de begynder på et sådant afvandingsarbejde. Meningen med dette er, at når landbrugerne har opfyldt den pligt, de har til at meddele, at der bliver foretaget et sådant dræningsarbejde, har landbruget derved frigjort sig for ethvert erstatningsansvar overfor disse dambrug. Dette er vi meget tilfredse med.

Ved ændringsforslag nr. 5 — det er dér, hvor der tales om erstatning i anledning af afvanding — er udvalget blevet enigt om en udformning, hvorved man vil, som man siger, hindre urimelige krav om erstatning for småskader. Hvis det skulle være almindeligt, at man ved et afvandingsarbejde skulle yde erstatning for enhver lille bitte skade, der opstod, ville det hindre mange vandløbsagere fornuftige gennemførelse. Af de afvandingskommissioner, der har arbejdet med disse ting ude i amterne, er der blevet fædret forskellige afgørelser f. eks. med hensyn til de små overfladebrønde, som vandet synker væk fra, når man foretager en vandløbsregulering. Den slags små skader, som jeg vil kalde det, som at en overfladebrønd bliver tør, er det ikke meningen at give erstatning for i fremtiden.

Der er en nydannelse i ændringsforslag nr. 10 angående vedligeholdelsen af vore vandløb. Denne vedligeholdelsespligt har hvilet udelukkende på bredejerne. Ved en stor afvanding, der er foretaget længere oppe i vandløbene, har der kunnet ske det, at der er skyllet sand ud, og nede ved vandløbets udløb er der så blevet tilsandet, og jorden er blevet sumpet og ødelagt. Derved er med den nugældende lov opstået den urimelighed, at disse lodsejere alligevel skal vedblive at holde vandløbene vedlige. Fra alle sider erkendes det, at der her foreligger et problem, som vi må se at få ordnet. Det ændringsforslag, landbrugsministeren har stillet, synes vi er overordentlig fornuftigt; man kan pålægge de kommunale kasser at deltage i udgifterne, og hvor forholdene er særlig slemme, kan man indstille til landbrugsministeren, at også staten yder et vist tilskud. Vi håber, at denne bestemmelse må blive administreret således, at vi kommer udover de værste vanskeligheder

med hensyn til dette spørgsmål. Vi har forhandlet spørgsmålet i udvalget, og de udtalelser, ministeren dér fremsatte, har vi ikke haft noget at indvende imod; når den linie bliver holdt, er vi på dette område tilfredse.

Ved ændringsforslag nr. 16 fastslås det, at hvor fiskerisagkyndige tilkaldes, skal de sagkyndiges honorar ikke henregnes til sagens omkostninger, men udredes af statskassen. Det finder vi er en meget rimelig bestemmelse.

Ændringsforslag nr. 20 er også en ret betydelig nydannelse i vor vandløbslovgivning, det angår de tilfælde, hvor en underføring af en bane af sikkerhedsmæssige grunde er så dyr, at lodsejeren ikke er i stand til at bære udgifterne. Ved landbrugsministerens ændringsforslag er der åbnet mulighed for, at vandløbsretten kan indstille til landbrugsministeren, at der gives statstilskud. Også dette spørgsmål har vi haft til forhandling i udvalget med landbrugsministeren. Når bestemmelsen bliver administreret således, som landbrugsministeren gav udtryk for, således at de værste ulemper afhjælpes på den måde, er vi fuldstændig tilfredse. Det problem, der foreligger, er faktisk, om det er statsbanerne, der skal betale, eller om udgifterne skal afholdes direkte af statskassen. Vi har intet imod at gå den vej, her er foreslået, og vi håber, det gennem en fornuftig administration vil være muligt at løse disse problemer.

Ændringsforslag nr. 23 tager sigte på, at de gamle vandingsanlæg, som findes navnlig i Ribe og Ringkøbing amter, kan få en forholdsvis hurtig og rational behandling, når talen bliver om at nedlægge dem.

Endelig er der ændringsforslagene nr. 26, 27 og 28, som tager sigte på at føre den særlige lovgivning angående marsken ved Tønder ind under vandløbslovgivningen. Dette anser vi for meget rimeligt. I det hele taget er vi godt tilfreds med den behandling sagen har fået i udvalget, vi har været glade ved samarbejdet med ministeren, og jeg kan anbefale disse ændringsforslag.

Når der nu i henhold til ændringsforslag nr. 16 skal indkaldes fiskerisagkyndige i alle sager, hvor der er nedsat vandløbsret — fiskeriet skal høres i alle sager, uanset om det har interesse i dem eller ej —, vil det naturligvis medføre noget overflødigt kontorstyre, det er uundgåeligt, og jeg vil derfor henstille til fiskeriministeriet, at man tager på disse ting med den fornødne sunde sans og ikke blander sig i ganske små ting, hvor der faktisk ingen fiskeriinteresser